

sandt deri, og jeg kan saa meget mere sige det, som jeg har bedt om mig det tidligere, og jeg kan henvise det ærede Medlem til en Udtalelse, der er kommen fra mig som Minister, altsaa som Medlem af Regeringen, i Anledning af Ulykkesforsikringen. Den indeholder, hvorledes jeg ser paa den Slags Sager. Jeg ser noget i samme Retning, men jeg maa paa det mest bestemte tage Afstand fra det ærede Medlems øvrige og aldeles urimelige Udtalelser. At der kan fremkomme Tilstande gennem fri Konkurrence, som der maa bødes paa, det er vedkendt ikke blot af Regeringen, men ogsaa af Lovgivningsmagten. De Forslag, der foreligger om Sygefasser, Ulykkesforsikring, samt den gennemførte Alderdomsunderstøttelseslov hviler jo paa Beskyttelsestanken, det er noget, enhver maa kunne se med et halvt Øje. Altsaa nogen Smødekommun kan der vises i den Retning, nogen Føje er der til at sige, at der er noget, som der med Grund kan bødes paa, og det har Lovgivningsmagten for længst vedkendt sig. Det ærede Medlem nævnte Loven af 23de Maj 1873 om Børn og unge Mennefters Arbejde i Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder, samt det offentlige Tilhyn med disse. Det er jo givet, at der her var et Forhold, hvor man har troet, at maatte skride ind og værne om de paagældende, og Bestemmelsen gaar blandt andet ud paa at fashætte, at Børn i den Alder, der er Tale om, kun maa arbejde 6½ Time og deraf ½ Time fritid, unge Mennefter mellem 14—18 Aar 12 Timer, mellem Kl. 5 Morgentil 9 Aften, og deraf skulle 2 Timer være fritid. Endvidere indeholder Læringsloven af 30te Marts 1889, altsaa en nylig gennemført Lov, Bestemmelser om, at Læringer under 18 Aar skulle falde ind under den nys nævnte Lov, for saa vidt det Arbejde, hvormed de beskæftiges, falder ind under Loven, og for andre Læringer bestemmes det jo, at der i Reglen ikke maa paalægges dem Arbejde mellem Kl. 9 Aften og 5 Morgent, samt endvidere, at der ikke maa paalægges dem nogen Tjeneste efter Kl. 9 Formiddag paa Søn- og Helligdage. Og saa have vi Loven om Fred paa Folketirkens Helligdage; man kan jo sige, at det er væsentlig en Helligdagslov; men jeg skal da minde om den under 1ste April 1891 udfomne Lov om den offentlige Fred paa Folketirkens Helligdage og Grundlovsdagen. Denne Lov gaar videre end Helligdagshensynet træver, idet den forbyder som Regel al Handel og Trafik efter Kl. 9 Formiddag paa Helligdage og om Aftenen med, og indeholder indskrænkende Bestemmelser med Hensyn til Fabrikker og andre lignende Værksteder, idet der ikke

maa arbejdes fra Kl. 9 Formiddag til Kl. 12 Nat. Lovgivningen sender altsaa Indskrænkninger, og over for Kvinder, der ikke falde ind under Loven af 23de Maj 1873, kan og maa man mulig af sanitære Hensyn og forfællige andre Grunde komme til at gøre Indskrænkninger i den fri Stilling, der nu er. Det er altsaa ingenlunde en Erkendelse fra Regeringens eller Lovgivningsmagtens Side, at man ikke har Ret til, hvor der er Trang dertil, at gøre Indskrænkninger; men fordi vi have en saadan Erkendelse, og have gjort Strid i den Retning og uuligvis ville fortsætte dermed senere, behøver man derfor dog ikke at springe over til det, som det ærede Medlem her foreslaar. Jeg skal tillade mig at oplæse en Del af § 1; der staar der: „For alle Personer af begge Køn over 14 Aar, der som Arbejdere, Medhjælpere eller Læringer udføre Arbejde i andres Tjeneste ved Haandværks- og Fabriksdrift, Land- og Vandbygningsarbejder“ — der er nogle Undtagelser for Landarbejdere, det husker jeg godt — „Særnbaneanlæg og lignende Arbejder, Handel, Kontorvirksomhed samt for alle i Statens, Kommunens eller andre offentlige Institutioners Tjeneste staaende Personer, fastsættes den daglige Arbejdstid til højest 8 Timer, deri ikke indbefattet Spise- og Hviletid.“ Det er unægtelig et stort Strid at gøre, og det Samsund, vi nu leve i, vil ikke være i Stand til at gøre saadanne Strid, uden at tage Skade, selv om man i og for sig vil finde det rigtigt, hvad man selvfølgelig i det mindste ikke fra Regeringens Side kan gøre; thi en saadan Indgriben i den personlige Erhvervsfrihed, som her er foreslaaet, er hverken nødvendig, nyttig eller heldig. Selv, om den ærede Forslagsstiller anfører Grund paa Grund for, at der kan siges noget for denne Sag, selv om den ærede Forslagsstiller kan gøre det, synes jeg dog, at han maatte kunne se, at det er en Foranstaltning, som intet Land isoleret kan gennemføre, jeg synes, den ærede Forslagsstiller maa kunne se, at ethvert Land, særlig et lille Land som vort, vil økonomisk gaa til Grunde under den Konkurrence, som vi til en vis Grad maa tage Del i, hvis vi gennemføre et saadant Forslag; det er ganske gjenhuligt. Det er vel bekendt, at der fra Staternes Side har været Tale om fælles Bestemmelser, for saa vidt man vil gaa til nogen Indskrænkning, og en saadan Samvirken er ogsaa højt ønskelig. Jeg skal dog ikke forbyde mig i saadanne Forhold. — Jeg ønsker blot at nævne § 3; det hedder deri: „Handels- og Passagerfartøjer skulle hemandes saaledes, at den normerede Tje-